

Co bych jim tak vyvedl, přemýšlel Angra. Pošlu sem vlka, bude veselo. Kozy budou muset rychle utíkat, smál se už dopředu. Jak si usmyslel, tak udělal. Mávl rukou a z prachu na pláni vyskočil šedivý vlk s tlamou plnou ostrých zubů. Hnal se ke kozorohům a jejich stádo se hned rozprchlo na všechny strany. Malý kozlík jen tak tak unikl vlčímu chřtánu. Vylezl na vysoký balvan a na jeho špičce bojácně přešlapoval z nožky na nožku. Vlk vyskakoval vysoko, převysoko, ale na kozlíka nedosáhl. Vztekle kňučel a naprázdno cvakal zuby.

Angra se smál, až se za břicho popadal. Když se smíchem unavil, tleskl, a z vlka byl zas jen kus dřeva v prachu. Kozlík se nevěřícně rozhlížel, ale když se ujistil, že nepřítel opravdu zmizel, obratně seskočil ze skaliska. Angra ho pozoroval. Byl zvědavý, co bude dál.

Kozlík poskakoval po pastvisku a vztekle dupal: „Protivný svět! Proč mám pořád před někým utíkat? Kdybych tak mohl být vlkem. Ten se nikoho nebojí!“

Angra slyšel kozlíkovo lamentování a usoudil, že zábava ještě neskončila. Mávl rukou a kozlíkovi jeho přání splnil.

Uprostřed skoku se kozlíkova kopýtka změnila v šedivé tlapy. Vlk se překvapeně protahoval, mával oháňkou, cenil na zkoušku zuby, stříhal ušima. Chtěl se ze zvyku připojit ke stádu ostatních kozorohů, ale udivilo ho, že před ním utíkají. Angra se mohl potřhat smíchy.

Vlka teď jeho nová podoba začala bavit. Líbilo se mu, jak se ho všichni bojí. Potloukal se krajem a přepadal zvířata i lidi. Naháněl hrůzu pastýřům i ovcím, slepicím i rolníkům.

A byl by strašil tvorstvo na vysočině dál, kdyby ho nepotkalo něco opravdu nepříjemného. Právě procházel kolem vesnice, když vtom mu mezi ušima hvízdal šíp a s drněním se zaryl do dveří chlěva, až z nich třísky

